

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXIX. ročník

číslo 3/březen 2023

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „Společenství Kristovo“
Pondělí	18.00	křesťanství (setkávání všech zvědavých, 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
Středa	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Pátek	16–18	mladší i starší dorost a odrost
	18.00	mládež
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci, dočasně pozastaveno)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Editorial	3	Autorozhovor	14
Staršovstvo		Tomáš B. zpovídá Tomáše B.	
Zápis z 835. schůze 6. 3. 2023	4	Velikonoční ohlédnutí	16
Úmrtí	4	za historickou Bránou (4/2003)	
Zemřela Eva Borecká		Branka pro děti	
Tajemství starého alchymisty	6	Beránek pastýřem	18
Společná výprava obou dorostů		Nebudu mít nedostatek	19
Tomáš Najbrt v Braníku	7	Petrovo vyznání	21
Reflexe koncertu		u Cesareje Filipovy (Mt 16,13–17)	
Kdyby sloni měli křídla	7	Kravata od TGM	22
Výprava mladšího dorostu		Ranní zamyšlení Rut Nývtové 2	23
Zpívejte s námi	10	Úvahy nad Úvahami VI	25
Rodinné bohoslužby v březnu		Sladší než med	
a vzpomínka na vánoční hru		Jáchymov – Nové Město	28
Nový člen sboru	10	Pozvánka na 24. sbor. dovolenou	
Jan Traxler se představuje		Tajemství starého alchymisty	30
Velikonoční básně	13	ještě několik fotografií	
Evy Budzákové		Kontaktní informace, tiráž	31

EDITORIAL

Milí bratři a sestry,

vítám vás u březnové Brány! Vychází během postního období, času přípravy na Velikonoce, které začalo 22. února Popeleční středou.

Proč se vlastně jmenuje Popeleční? Hledala jsem informace a narazila na pěkný web, který se věnuje době postní a velikonoční a zpracovaly jej dvě evangelické farářky, Marta Sedláčková a Jana Hofmanová. Dozvěděla jsem se, že „období postní“ byla původně závěrečná fáze příprav ke křtu.

„Ve čtvrtém století začaly převažovat křty dětí, a tak se forma předvelikonoční přípravy více soustředí na lidi již pokřtěné a má charakter pokání. Postní doba začíná Popeleční středou. Provinilci byli totiž na počátku tohoto období oblečeni do kajícího roucha a hlava jim posypána popelem a ve stavu kajících zůstávali až do Zeleného čtvrtku, kdy byli opět přijati do společenství církve. Ve středověku převládl motiv připomínky Ježíšových muk. V době baroka byly oblíbeny pobožnosti křížové cesty.

Dnes je postní doba spojena s obnovou duchovního života, se soustředěním ke Kristu, s modlitbami, s dobrovolným omezováním vlastních potřeb a projevy solidarity s potřebnými. (...)“ (postni-doba.webnode.cz)

Já jsem měla postní období vždy spojené s úvahami o tom, čeho je v mém životě příliš, jaké špatné návyky bych chtěla omezit a v čem naopak přidat. Letos jsem začátek trochu prošvihla a nestihla se nad tím pořádně zamyslet, je však lepší začít později než vůbec. Určitě bych chtěla vědoměji nakládat se svým volným časem, kterého s malým dítětem tolik není. Odpočívat cíleně a smysluplně, ne jen bezcílným skrolováním obrazovky mobilu. Začíst se do pěkné knížky. Zkusit zorganizovat duchovní setkání, nějakou skupinku s přáteli. Snad se něco podaří.

Přeji i vám zklidnění v předvelikonočním čase a smysluplný odpočinek od všedních starostí!

Na závěr ještě jedna, už mírně trapná poznámka. ☺ Do únorového čísla se mi opět nepodařilo napsat do tiráže ten správný email pro posílání článků. Minule tam byla adresa našťestí funkční, takže všechny články v pořádku dorazily, nicméně to byl email určený pro naši interní komunikaci. Dnes tedy naposled a správně: adresa je branicka-brana@evangnet.cz. Omlouvám se za veškeré zmatky!

Krásné jarní čtení přeje
Eva Friedrichová

STARŠOVSTVO

Zápis z 835. schůze (6. 3. 2023)

Přítomni: Tomáš Bedrník, Lukáš Drápal, Lída Holá, Michaela Mazná, Jaroslav Pechar, Marie Procházková, David Slabý, Jana Stralczyňská a Jan Jeroným Zvánovec

Omluveni: Tadeáš Friedrich, Iva Jungwirthová, Tomáš Plhák a Lubor Kolář ml.

Hosté: Jan Traxler, Miriam Žilková

Schůzi jsme zahájili biblickým úvodem *Lídy Holé* na téma vnitřní proměny a knihy *Ježíš pro moderního člověka* od *Milana Machovce*.

Přivítali jsme *Jana Traxlera*, zájemce o členství v našem sboru. Po přátelském rozhovoru jsme s radostí schválili jeho přijetí do sboru.

Miriam Žilková nám představila formát duchovních setkání pro ženy, aktivně vyprošujeme Boží požehnání.

Nadále podporujeme práci *Mikuláše Vymětala* pro zbraslavskou potravinovou banku, požádali jsme o dotaci městskou část Praha-Zbraslav.

Komise pro rekonstrukci informovala o vývoji – mj. je třeba nainstalovat filtr na plyn kvůli změně dodávaného typu (západní plyn). Ačkoliv je nová dubová podlaha méně náchylná k poničení než dříve používaný koberec, pokračujeme v zaběhnuté praxi nenošení jídla a pití do bohoslužebného prostoru kostela, s výjimkou jasně nahlášených akcí (Ohlédnutí, nácvik vánoční hry...).

Těšíme se na obnovení tradice sborového setkání 1. května – k dispozici budeme mít zahradu a zázemí ve Hvozdnici.

zapsal *Lukáš Drápal*

ÚMRTÍ

Dne 8. března v ranních hodinách zemřela sestra Eva Borecká. Rozloučení proběhne v sobotu 25. 3. od 10.00 v našem kostele.

*Proste a bude vám dáno,
hledejte a naleznete,
tlučte a bude vám otevřeno.*
Matouš 7:7-8

*Hotovo jest srdce mé, Bože,
Hotovo jest srdce mé,
Zpívají a oslavovati tě budu.*
Ž 57:8

Pánem života byla odvolána na věčnost naše drahá maminka, babička, prababička
paní

Eva Borecká

Odešla po náhlém zhoršení své dlouhodobé nemoci dne 8. 3. 2023 ve věku 86 let.

K rozloučení se sejdeme v kostele sboru Českobratrské církve evangelické
V Praze 4 - Braníku, Modřanská 118, dne 25. 3. 2023 v 10 hodin.

Jiří, Petr, Tomáš
synové

Jana
sestra s rodinou

Martin, Kamil, Iveta, Eliška, Jan
vnoučata

Dominik, Karolína, Lukáš
pravnoučata

V Praze Donovalská 1658/30, 149 00 Praha 4 - Chodov

TAJEMSTVÍ STARÉHO ALCHYMYSTY

ke kostelu, u kterého pomocí lektvaru zabily golema („dostal flákanec“). Výprava všechny bavila (mě nejvíc míchání lektvarů).

Dne 18. 2. proběhla výprava obou dorostů a odrostu pod jménem Tajemství starého alchymisty (překvapivě). Děti se rozdělily do čtyř skupinek a vyrazily zachránit studenta prvního ročníku alchymie Proboucha Hmoždíře, jehož nakořovaný sešit s různými nápovědami a recepty na různé lektvary dostala každá skupinka.

Po cestě mladší děti na stanovištích hledaly různé alchemikálie a starší luštily šifry, prozrazující údaje o tom, kdy a komu lze který učitel. Poté na posledním stanovišti konečně děti našly na Petříně umírajícího Proboucha Hmoždíře. Po krátkém hlasování rozhodly, že „nenechají Proboucha chcípnout a nevysmějí se mu“, jak to bylo v původním plánu, a radši šly zjistit, který učitel je který, a dostat z nich informace o lektvaru, jehož recept byl zčásti spálen.

Poté společně obešly Proboucha a s lektvarem a zaklínadlem „expergefacite apello“ ho zachránily. Poté se dostaly tramvají zpět

Bartoloměj Zvánovec
(účastník)

foto napravo:

Další fotografie najdete na konci čísla na straně 30.

TOMÁŠ NAJBRT V BRANÍKU

Při slavnostním otevření rekonstruovaného kostela 19. února nás potěšil svým koncertem Tomáš Najbrt. Pokud si nemůžete vzpomenout, odkud to jméno znáte: Jedná se o odborníka na historickou hudbu a zároveň o autora nových křesťanských písniček a písňových textů. Už dávno se i u nás zpívá anglický ná-
pěv jím otextovaný „*Kéž bychom to uměli*“, který vyšel ve Svítáku i v Dodatku. A z Dodatku jsme se po nahrazení EZ novým zpěvníkem stihli naučit i jiné písně z jeho tvorby, například vytvořil ke staršímu francouzskému nápěvu text *Do země se skrývá*; původní Najbrtův text zpěvníková komise neschválila a nahradila jej textem novým.

Při slavnostním otevření ale dostal Tomáš Najbrt za úkol proložit svůj koncert výukou těch písní, které v novém zpěvníku jsou, a tak jsme byli citlivě pedagogicky poučeni, jak lépe zpívat „*Bože, Otče věčnosti, Stvořiteli mocný*“, „*Z přetěžkého kříže, který nesl Pán*“, „*Modré nebe, slunce zář, Pánu patří díky*“ a „*Vstal Kristus z mrtvých, všech útrap zbavený*“. Záznam z koncertu můžete zhlédnout a vyslechnout i na internetu, ovšem zrovna rekonstrukce záznamové techniky ještě nebyla v době koncertu dokončena a technická kvalita výborného, atmosférického koncertu tak nedosahuje očekávané úrovně.

Takže zejména pokud jste na koncertu nebyli, ani vám z něj nikdo nepřinesl nejnovější album „*Korálky, perly, staniol*“, z kterého také na koncertu zazněla řada písní a které na něm bylo k prodeji, tak vám dám jiný tip. Na internetu na stránce www.tv-mis.cz/titul.php?id=482 si můžete stáhnout ve velmi dobré kvalitě starší album „*Kdekdě čeká na zázraky*“. Příjemný poslech!

Jan Jeroným Zvánovec

KDYBY SLONI MĚLI KŘÍDLA...

Ve dnech 3.-4. 3. proběhla výprava mladšího dorostu, která nesla název *Kdyby sloni měli křídla*. Na základě dětských obrázků vědci vyšlechtili zcela nový živočišný druh, a to létajícího slona. Hned následujícího rána jsme se vypravili na návštěvu jedné farmy, kde sloni s křídly žijí. Chovatelé slonů bohužel nikdy na dorost nechodili, a tak nevěděli, že se kouzelnické očko musí chytit za správný konec, aby se nerozvázalo. Všichni sloni ulétli. A nám nezbyvalo nic jiného, než je chytit. Nejdříve jsme museli postavit provazový žebřík a poté jsme za pomoci bámasubrylí hledali sloní tajné zprávy; to nám pomáhalo při vymýšlení nových způsobů, jak je polapit. Vidíte, že jsme se rozhodně nenudili.

Na duchovním programu jsme si povídali o tom, že honění se za létajícími slony rozhodně není způsob, jakým lidé běžně tráví sobotní dopoledne, ale že nás to baví, takže je to fajn. Obdobně je to s tím, že když se chováme tak, jak se píše v Bibli a jak se Pánu Bohu líbí, tak můžeme u druhých narážet na nepochopení, ale z toho si nemusíme nic dělat, neboť bláznovství Boží je moudřejší než lidé (1. Korintským 1,25a). To ale neznamená, že se máme chovat jako blázni.

Poté jsme zbylé slony nalákali na krásné slonice z přírodnin. Když jsme seřadili všech šedesát slonů, které jsme polapili, dozvěděli jsme se, kde je ukryt sloní poklad.

Děkujeme všem dětem za nasazení, vedoucím za ochotu, Pánu Bohu za ochranu a za skvělé počasí a vám všem za přímluvné modlitby.

Hana Bedrníková

ZPÍVEJTE S NÁMI...

První březnový den a zároveň první březnovou středu byl tématem biblické hodiny v Evenu (a poté prvního čtení následující rodinné bohoslužby) příběh „**Ježíš a cizoložnice**“ z 8. kapitoly Janova evangelia (verš 1–11).

Bratr farář při té příležitosti připomněl, že se téma vyskytlo také v jednom z obrazů naší poslední vánoční hry a v písničce na něj navazující, pojmenované **Nekamenuj** aneb **Ježíšův hit**. Na biblické hodině i při rodinné bohoslužbě jsme si ji tak mohli všichni společně zazpívat.

Se sborovou Bránou a notami na další stránce si ji můžete zazpívat i doma, snad vám bude k potěše a muzicírování zase k potěše Pána Boha. ☺

Ježíš v tomto svém monologu čítajícím dvě sloky a refrén sděluje, že nikoho z nás hříšníků **neodsuzuje** a že **Boží milost** je tu připravena pro každého! Zpívá lidem okolo, že **není třeba „házet šutry“ ani podobné nepěkné záležitosti na druhé**, když ani my sami nejsme bez viny. A že každopádně lepší je rozhodnout se přestat hřešit...

Pátý obraz „Ježíš neodsuzuje“ z branické vánoční hry 2022 *Jak uzdravit lidské srdce* spolu s písničkou si můžete také pustit na umně vytvořeném **videozáznamu Štěpána Trojana** na sborovém webu.*

Ester Brandejsová

NOVÝ ČLEN SBORU

Vážený bratři a vážené sestry.

Dne 6. 3. tohoto roku jsem se rozhodnutím staršovstva stal členem vašeho sboru.

Proč se tak stalo? A kdo vlastně jsem?

Jmenuji se Jan Traxler a jsem rodilý „Příbramák“ z učitelské katolické rodiny. Celý svůj dosavadní život, což je požehnaných devatenáct let, jsem byl hlavně svým otcem vychováván v katolické, přesto však i v ekumenické a láskyplné křesťanské víře. Tato výchova mi dala do života základ křesťanského ekumenického pohledu. Jsem také amatérský herec a hudebník. Mohli jste mě vidět v několika menších televizních rolích. Taktéž jsem moderoval mnoho příbramských akcí a psal pro naše gymnázium divadelní hry a hudební doprovod k nim. Ohledně

*) www.branik.evangnet.cz/život-sboru/vanocni-hra (za úvodním textem najdete link na Vimeo). Scéna s Ježíšem a Nevěrníci začíná zhruba ve 28. minutě...

Pozn. red.: Fotografie z těchto rodinných bohoslužeb najdete na zadní obálce.

NEKAMENUJ (JEŽÍŠŮV HIT)

Con moto ♩ = 112

Hudba a text © Ester Brandejsová, 2022

D D

1. Já jsem tvůj pří-stav a do-mov tvůj a lás-ka
2. Jsi fot- ba-lis-ta, či lo-vec lvů? V ne-bi je

5 C G E⁷ D

čis-tá, tak pa-ma-tuj, že ho-dit ká-men to je zlý, vždyť ta-ky nej-si ne-vin
mís-ta a při-byt-ků u Ot-ce, kte-rý Bůh je tvůj, tak bliž-ní-ho ne-ka-me

10 E D E⁷ G D

ný, tak za-drž, ať tu ko-lem ne-u-blí-žíš ně-ko-mu! Ať
nuj, a kdy-by, věř mi, že ti mů-žu po-moct od hří-čů. A

15 G A D H G

ne-máš na tri-ku v no-vi-nách čer-nou kro-ni-ku, pra-vím ti, skon-cuj
vám všem pra-vím těž, ať má-te vla-sy ne-bo pleš, cho-dí-te na ba-

20 A D H G E⁷ G

s tím, a já tě vy-kou-pím, po-slyš, há-zet šut-ry pře-ce ne-má lo-gi-
let, ne-bo mě-ní-te svět, ta-ky ne-há-zej-te na ni-ko-ho žád-nou

REFRÉN *Dolce*

25 D D E A D A

ku! Dí-ky Bo-ží mi-lo-sti
lež! tan-cu-je-me ra-do-stí, an-dě-lé hra-jí

30 E⁷ A D A D E⁷ D A D

zrá-di-a, li-dé si zpí-va-jí: so-la-gra-ti-a!

mého hudebního nadání – hraji na šest hudebních nástrojů, včetně varhan, kytary a piana. Stejně tak zpívám ve Svatohorském chrámovém sboru. A tím se dostáváme opět k mé víře a zlomovým okamžikům.

Dlouho jsem ve své rodinné katolické víře setrval bez větších obtíží, příčina byla jednoduchá – neptal jsem se. Chodil jsem do kostela, na náboženství a neměl jsem potřebu klást si otázky, proč to či snad ono. Zlomový okamžik přišel v přímořské polské vesničce Rowy na venkovní mši. Z ničeho nic jsem víru ztratil. Bylo mi patnáct let a v onom věku jsem svým rodičům odporoval, jak se dalo, a to i s vírou. Kdo je Bůh? Kde je Bůh? Proč dovolil mým spolužákům mě šikanovat? Má mě rád? Díky tomu, že jsem víru ztratil, jsem se začal ptát, a jak jsem se začal ptát, víru jsem znovu nalézal, ale v jiném světle. Musel jsem víru ztratit, abych ji mohl opět nalézt.

Jak jsem se začal ptát, došel jsem poznání, že katolické vyznání není to, jak si sám víru v Boha představuji. Ať už se jedná o církevní zřízení, počet svátostí či dogmata a církevní právo. I když je v katolickém vyznání celá má rodina, zamířil jsem svoji pozornost k jiným vyznáním, a to zejména k protestantským.

Nejvíce mě zaujali dva reformátoři, a to Mistr Jan Hus a Doktor Martin Luther. Jejich reforma a učení je mému srdci nejbližší a i z tohoto důvodu jsem se rozhodl pro Českobratrskou církev evangelickou, ve které je i otec mé dlouholeté přítelkyně.

A proč Braník? Náhoda tomu chtěla, že v nejbližším sboru, tedy na Dobříši, sloužil bohoslužbu právě Jaroslav Pechar, náš bratr farář. Byl to také jediný farář, kterého mi Google ukázal při hledání: evangelíci x katolíci. Bratr Pechar se stal farářem mně blízkým a bylo jen otázkou času, kdy navštívím jeho sbor.

Když se tak stalo, byl jsem příjemně překvapen. Po mnoha jiných návštěvných sborech jsem byl vřele uvítán, nikdo se neohradil, že bych mu snad seděl na místě, a pokaždé, když jsem do branického sboru zavítal, jsem byl uvítán vřelými tvářemi a úsměvem. Dalším důvodem byla otevřenost a pluralita sboru. Nikomu nevadilo, že vedle něj při večeři Páně stojí mladý katolík a přijímá s ním v jednom kruhu. Stejně tak jsem byl překvapen otevřenou ekumenickou spoluprací a otevřeností. Je pro mě nesmírně důležité, že už tak často necítíme ukřivďenost a ublížení z historie, že spíše hledáme způsoby k vzájemnému porozumění a k lásce. Toto jsou body, které jsem nejvíce pozoroval právě v Branickém sboru.

A co s mojí vírou dál? Vzhledem k faktu, že tento rok maturuji, jsem se musel rozhodnout „kam dál“. Přihlášku jsem si podal na DAMU, kde jsem byl vyřazen hned v prvním kole, neboť mnoho lidí mělo očividně stejný nápad, že studium na této škole je pro ně to nejlepší. Zkusit DAMU byl můj dětský sen, ale jak to tak bývá, často se tyto sny nesplní v plném znění. Ovšem moje první přihláška, nad kterou jsem realisticky uvažoval, směřovala na Evangelickou teologickou fakultu Univerzity Karlovy. Zde bych rád nastoupil na obor Evangelické

teologie a později absolvoval vikariát a pokračoval jakožto farář či kaplan. Jsou to plány do budoucna a doufám, že se vyplní.

Tolik ke mně, vašemu novému členu sboru. Rád se budu účastnit života sboru, ovšem vzdálenost hraje v můj neprospěch.

Celý svůj článek bych rád uzavřel citací z Písma, která mi nejvíce přilnula k srdci a kterou bych rád praktikoval co nejvíce v běžném životě i v ekumeně: „Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ (J 13,34–35)

Jan Traxler

VELIKONOČNÍ BÁSNĚ

Milí bratři a sestry,

ráda bych s vámi sdílela básničku sestry Evy Budzákové (s jejím svolením), kterou sama složila a zakončila jí svoji vážnou úvahu o úskalích i smyslu půstu v čase předvelikonočním na verše z Mt 6,17–18 (Když ty se postíš, potři svou hlavu olejem a tvář svou umyj, abys neukazoval lidem, že se postíš, ale svému Otci, který zůstává skryt; a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí.) na schůzce naší Dozorčí rady Diakonie SCPS, jejíž jsem i já za náš branický sbor členem.

Možná se i někteří z nás pokouší v tomto čase o půst ve všech jeho možných formách. I mnozí nekřesťané půst od jídla nebo tučného v období jara vítají jako možnou ozdravnou nebo pročišťující kúru vedoucí k zeštíhlení, což je jistě správné a blahodárné. Sestra Eva vtipně na závěr zacitovala svoji starou básničku, abychom snad nebyli příliš jednostranně upjatí v našem postním snažení a směřovali k pochopení a uvědomění si zprávy největšího křesťanského svátku, Velikonoc.

Zde tedy báseň i příběh vzniku této básničky:

Sestra Eva má českou přítelkyni Jiřinu v Ekvádoru a ta ji inspirovala svým výrokem, že ať už jsme tencí nebo boubelatí, „musíme být tlustý v lásce“! A tak vznikla tato báseň:

*Můj Bože, ač to divně zní,
dej, prosím, ať jsem obézní!
Dej, ať se sotva unesu
v tom ztučňujícím procesu.
Ať je nás pořád víc a víc.*

*Ne z buchet, husy, jitrnic
se denně tloustne pro zdraví.
Což o tom písmo nepraví,
že chléb svůj najde v pohodě,
kdo pouštívá ho po vodě?*

Snad náhodou byla na stejném lístku napsaná i druhá básnička. A tak se s vámi podělím i o ni. Vlastně je svým přesahem také „velikonoční“:

*Sladkosmutné stáří
Kam jste se poděly
v života neděli
moje mladé časy?
A vlasy?
Kam asi?*

*A zuby?
Vypadaly z huby.
A duše?
S tělem ještě kluše.
Sem tam vzhůru lítá.
Ví, že pro ni svítá.*

Veselé Velikonoce i čas předvelikonoční ☺

Kateřina Svobodová

AUTOROZHovor

Tomáš B. se ptá Tomáše B.

Všichni členové staršovstva byli požádáni redakcí Brány, aby sepsali samorozhovor...

■ *Jak ses do Braníka dostal?*

Když mi bylo 9 a sestře Micheale 11, tak nás do Braníka přivedli rodiče. Naše příbuzná Zdena Skuhrová našim řekla, že v Braníku je mladý farář Luděk Rejchrt, který to opravdu dobře umí s dětmi. To bylo na jaře roku 1979 a my jsme v kostele uviděli fotky z vánoční hry a řekli rodičům, že příští rok chceme hrát také. Ve vánoční hře jsem potom hrál ještě třikrát.

Sestra Míša pak začala chodit na mládež a v patnácti se nechala pokřtít. Já jsem nejdříve jel s mládeží na kola – dnes by se řeklo na cyklopuťák – na Šumavu. Až když jsem studoval na Střední uměleckoprůmyslové škole, tak jsem začal chodit na mládež pravidelněji a v neděli do kostela taky.

■ *Co se ti na mládeži tak líbilo, že jsi tam chodil?*

Nejdříve to byly akce. Kromě již zmíněných cykloakcí (Šumava, Morava, Slovensko, východní Německo a nakonec Rakousko 1990). S mládeží jsem jezdil na vánoční i jarnákové hory. Většinou do křížlické školy v Krkonoších. Na sjezdovky, ale hlavně na běžky.

Další prázdninové akce byly brigády s farářským párem – Strádalovými. Hronov, Broumov, Tis. Opravovat kostely za komunistů bylo vzrušující a byl jsem tam co platný. Jezdili jsme na mládežnické sjezdy, evangelická díla, seniorské dny mládeže. Všeho jsme se účastnili pod vedením tehdejšího vedoucího mládeže Pavla Křivohlavého, který hrál na varhany a na kytaru, studoval

ETF (teologii), byl výborný organizátor a chodil s mojí sestrou. A potom to byli hlavně kamarádi. Například Michalové Jungmann a Mazný a mraky dalších. Mládež se pro mě stala hlavní partou, místem, kde jsem byl sám sebou.

■ *A Pán Bůh?*

Všechny programy, kázání, přednášky na sjezdech, svědectví starších mládežníků na mě měly jistě vliv. V bezpečném prostředí jsem to nějak nasával; později se přidaly i knížky od Waltra Trobische (vztahy) a S. C. Lewise. Všechno to dávalo smysl. Nějak intuitivně jsem záviděl ostatním, že chodí k večeři Páně.

Jednou jsem v Křížlicích byl již vedoucím diskusní skupinky během nějakého programu a popravdě jsem těm dětem řekl, že v tom mám hokej a že si sám musím spoustu věcí ujasnit. Spojili jsme se se skupinkou, kde diskusi vedl Michal Vögl. A potom jsem měl zásadní rozhovor s Honzou Horálkem. To jsem se poprvé v životě modlil vkleče. Asi jsem řekl jen amen, ale vydal jsem se v tu chvíli na cestu životem s Pánem Ježíšem. Požehnaná půda Křížlické školy. O pár měsíců později jsem se na Letnici 1989 nechal pokřtít. Mým kmotrem byl Pavel Křivohlavý.

V devatenácti jsem začal chodit na Pražskou konzervatoř, kde jsem studoval hru na fagot. V prváku jsem tam prožil Sametovou revoluci.

■ *Co ty a YMCA?*

V létě 1990, právě po naší cyklovýpravě do Rakouska, jsem dostal nabídku jet opět do Rakouska na školení o misijní práci mezi mladými lidmi,

kteřou pořádala Rakouská YMCA. Týden na Západě a zadarmo! Jel jsem a celá myšlenka ymcového trojúhelníku (duch, duše, tělo) i Pařížská báze (křesťanské vyznání) se mi dostala pod kůži. Dávalo to smysl a když YMCA začala obnovovat činnost v Československu, byl jsem u toho.

■ *Jak se to potkávalo s Branickými tábory?*

Moje nebranická zkušenost s tábory byla veskrze pozitivní. Jezdil jsem na tábor na Živohošti u přehrady – deset stejně starých kluků v oddílu. Celoživotně mě ovšem ovlivnily vodácké tábory pořádané podnikem Léčiva Dolní Měcholupy. Tam jsem potkal špičkové vedoucí, opravdické zálesáky. Dělalí vynikající celotáborové hry, soutěže jednotlivců, kvalitní vodácký výcvik, závody, bojovky, orientáky. Někteří z vedoucích jezdili horní Labe i alpské řeky. Prostě borci a dobří muzikanti, co zpívali i písničky Karla Kryla. Skvělá parta (očima dítěte...).

Branické tábory byly za totality masokované jako rodinné rekreace členů sboru. Dělalí je Aleš a Marta Drápalovi spolu s dalšími lidmi ze sboru. Poprvé jsem na branický tábor jel v roce 1988, když byl pořádán ve Vítkovicích v Krkonoších. O rok později jsme ho dělalí v Křížlicích. V tu dobu byl v Braníku také první dorost, který dělal Pavel Křivohlavý s mojí sestrou, Jendou Petrášem a dalšími. Dorost jel na svůj první tábor na Přebuz v Krušných horách. Pan farář Luděk Rejchrt nás seznámil s Pavlem Buršíkem, který nám na Přebuzi zajistil tábořiště.

■ *Tábor Vlčice 1991 – zde se vše spojilo?*

Ano, dá se to tak říci. Tábořiště Vlčice na břehu Staňkovského rybníka vybudovala prvorepubliková YMCA. Protože to celé bylo velmi blízko hranice s Rakouskem a tudíž v pohraničním pásmu, vše převzalo ministerstvo vnitra, které zbouralo starou budovu a vybudovalo zde šest menších srubů pro rekreaci policistů. Náš tábor pod vedením Aleše Drápal byl první akcí YMCA na Vlčici od roku 1948. Otec Aleše – Lubor Drápal – se v prvorepublikové YMCA hodně angažoval. Na tábor tehdy jelo cca 20 dětí, které pozval Luděk Rejchrt na hodinách náboženství na základní škole v Praze 4. Dvacet dětí z kostela, dvacet dětí úplně ze světa. Já jsem v Léčivech půjčil pramici. Jára Kučera na Vlčici přivezl šest kánoí. Tábořiště na břehu rybníka víc jak kilometr od civilizace. Na nákup se jezdilo v pramici. Dokonalé místo. Tady tehdy získal malý Jan Jeroným Zvánovec přezdívku Eustác... A zde padla Alešova památná věta:

„Tomáši, když umíš tak dobře na lodi, co kdybys vzal pár starších dětí a jel s nimi na vodu?“ Já se pro tuto myšlenku totálně nadchnul a za rok jsme s Michalem Jungmannem zorganizovali první Branickou ymcovou vodu.

■ *Nejsi ve svém představování trochu delší?*

Asi ano, a proto zde svoje vyprávění přeruším; a poněvadž jsem ze členů staršovstva poslední, kdo o sobě píše, dovolím si napsat pokračování do příštího čísla Brány.

■ *A na co se mohou případní čtenáři těšit?*

Rád bych se podělil o svědectví z branických skupinek, naší skupinky, manželství se Zuzkou, vzniku YMCA Braník, muziky všeho druhu, vodáckých táborů a Vodiček, malého tábora, dorostu, manželství s Adélou, spoluprací s Jardou Pecharem. A konečně reflexe z doby, kdy jsem byl kurátorem minulého staršovstva, a vize pro staršovstvo nové.

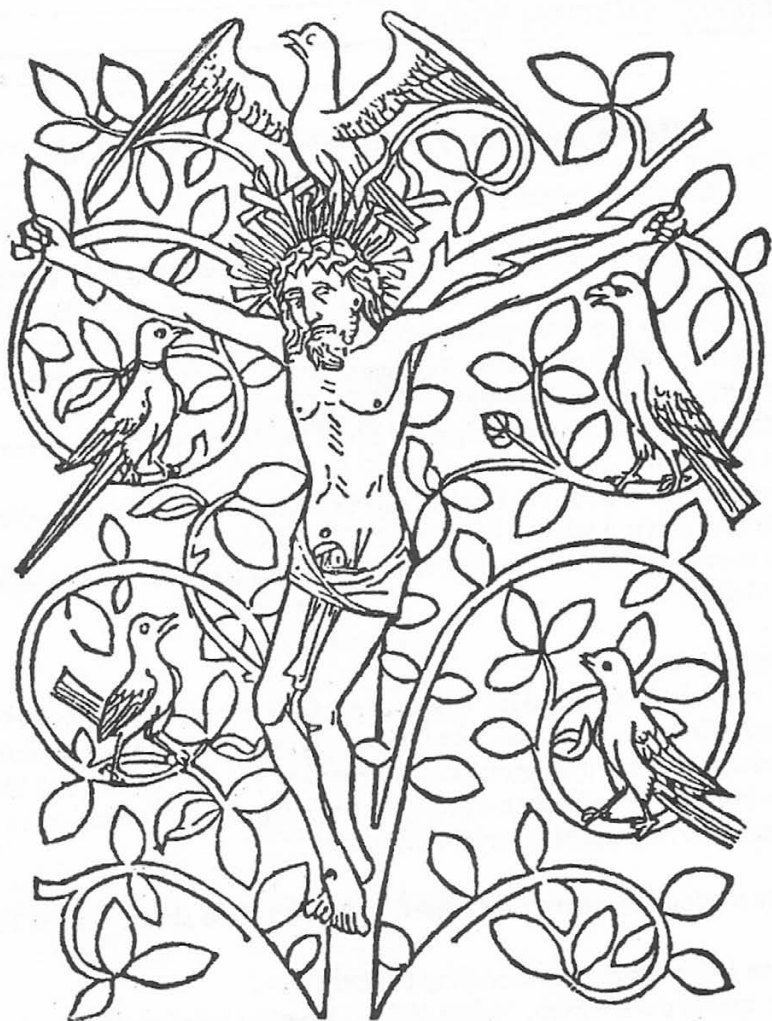
■ *Aha. Dík.*

VELIKONOČNÍ OHLÉDNUTÍ

za historickou Bránou (4/2003)

Ve velikonočním čase nabízíme také příspěvek z Brány z roku 2003. Už tehdy se články odesílaly e-mailem, další možností bylo odevzdání redakci v papírové formě nebo také, což mě poměrně pobavilo, na disketě. Jedná se o 20 let starý příspěvek a já doufám, že se bude náš časopis vydávat minimálně dalších dvacet. Sama jsem zvědavá, zda to stále bude v papírové podobě.

Eva Friedrichová

KRISTUS „STROM ŽIVOTA“ , rytina na dřevě z roku 1484.

Kristus visí na stromě života, jeho trnová koruna mizí v plamenech, z nichž vylétá pták Fénix.

Jak zvěstovat zmrtvýchvstání Krista lidem, kteří neznali ani Zákon? V druhém a třetím století našli církevní otcové odpověď na tuto otázku v legendě o bájném Fénixovi, známé v celé říši Římské i v zemích východu až po Indii: pták si udělal hnízdo ze všech druhů aromatických bylin. Sluneční paprsky hnízdo zapálily, pták shořel, ale z tvrdé skořápky vytvořené z popela po třech dnech vylétl nový Fénix. První křesťané zdobili Fénixem hroby a katakomby, jako symbolem víry ve vzkříšeného Krista. Další symbolika je v tom, že Kristus svou obětí přinesl mnohé ovoce. Fénix představuje i křesťany, kteří byli při křtu pohřbeni s Kristem a přijali nový život.

(podle časopisu Le Protestant).

BRANKA PRO DĚTI

Beránek pastýřem

Milé děti (všech věkových kategorií),

na jedné únorové nedělce jste slyšely, že Pán Ježíš říkal, že je dobrý pastýř. Málokdo z nás ale viděl skutečného pastýře při práci.

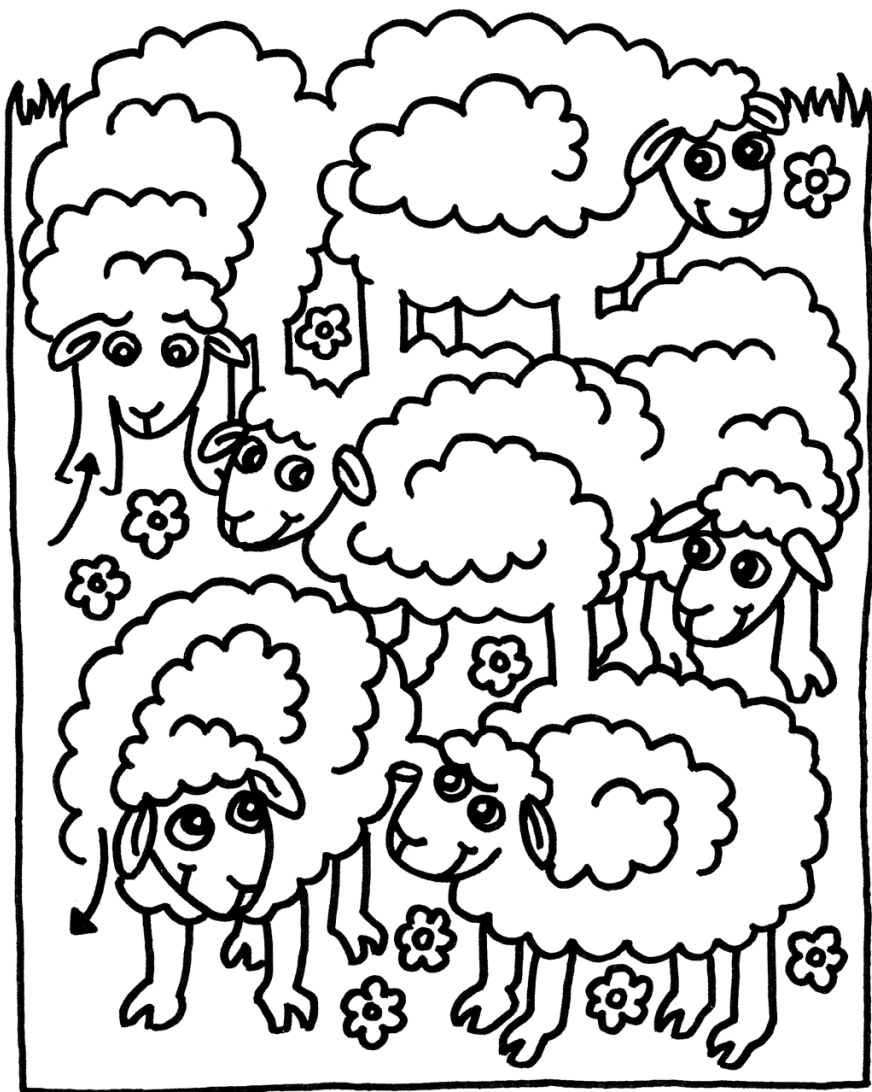
Zkuste z následujících možností vybrat, jak se takový dobrý pastýř pozná, a z písmen u těchto možností složte tajenku.

VODÍ OVCE NA LOUKU, ABY SE MOHLY NAJÍST	Ž
NESTARÁ SE O OVEČKY A DĚLÁ SI, CO HO BAVÍ	R
HLEDÁ ZTRACENÉ OVEČKY	I
CHRÁNÍ OVEČKY PŘED VLKY, LVY A MEDVĚDY	V
NECHÁ OVCE O HLADU A ŽÍZNI	Á
BIJE OVEČKY HOLÍ	D
OVCI, CO NENÍ DOST DOBRÁ, ODEŽENE PRYČ	L
KDYŽ UVIDÍ NEBEZPEČNOU ŠELMU, UTEČE	Y
VODÍ OVCE K ŘECE, ABY SE MOHLY NAPÍT	O
JE OCHOTNÝ I UMŘÍT, ABY OVEČKY ZACHRÁNIL	T

Ježíš řekl: „*Já jsem ta cesta, pravda i _ _ _ _ _.*“

A když už mluvíme o té správné cestě, mám tu pro vás ještě ovčí bludiště. Snad nebudete bloudit, jako ovce bez pastýře. ☺

O ovcích se někdy říká, že jsou tupé, ale Pán Ježíš ovečky chválí, že poznají jeho hlas a jdou za ním a za cizím by nešly. Kéž by se nám to dařilo.

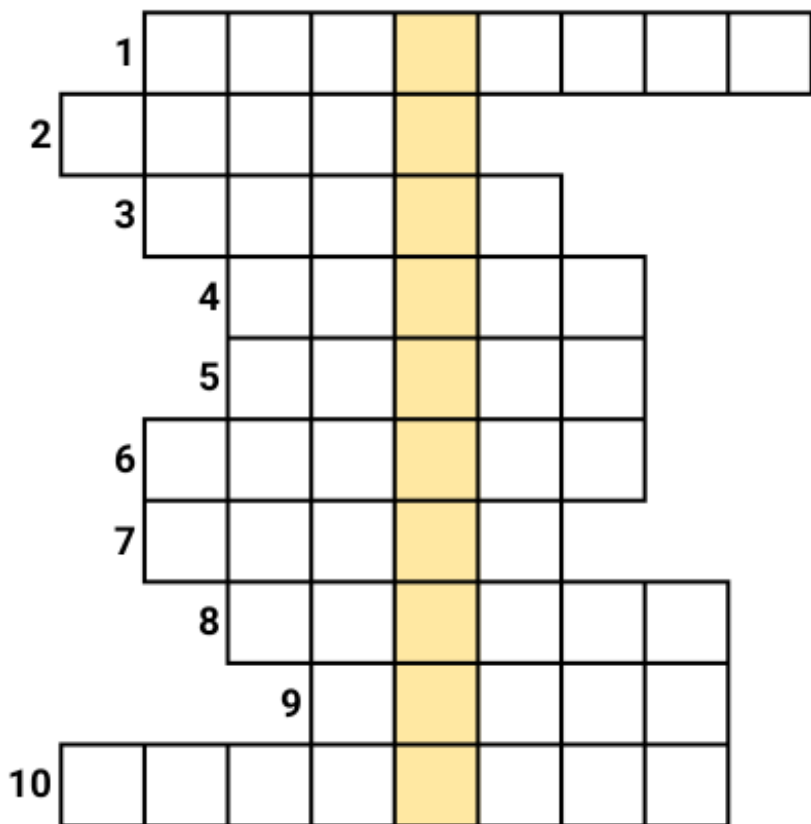
Nebudu mít nedostatek

Milí příznivci doplňovaček,

i v únoru nám evangelista Jan na nedělkách vyprávěl o Pánu Ježíši. Jak pomáhal, uzdravoval a učil. Snažil se předat to nejdůležitější. To, co má nekonečný význam, protože se to týká věčnosti. Řekl také: „Nikdo nemůže přijít ke mně,

jestliže ho _____ (tajenka) Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den.“

Doplňte na správná místa křížovky slova, vynechaná v následujících úryvcích, a vyluštěte tajenku.

Jan 5: V Jeruzalémě je rybník zvaný **10** a u něho lehávalo množství nemocných, slepých, chromých a **1**. Neboť anděl Páně čas od času sestupoval do rybníka a **4** vodu; kdo potom první vstoupil do vody, býval uzdraven. Když Ježíš spatřil jednoho člověka, jak tam leží, a poznal, že je už dlouho nemocen, řekl mu: „Chceš být **7**? Vstaň, vezmi své lože a chod!“ Později vyhledal Ježíš toho člověka v chrámě a řekl mu: „Už **8**, aby tě nepotkalo něco horšího!“

Jan 9: Cestou uviděl člověka, který byl od narození **3**. Ježíš udělal ze **5** bláto, potřel slepému tím blátem oči a řekl mu: „Jdi, umyj se v rybníce **2**.“ (To jméno znamená ‚Poslaný‘.) On tedy šel, umyl se, a když se vrátil, viděl.

Jan 10: Kdo však vchází dveřmi, je **6** ovcí. Když je má všechny venku, kráčí před nimi a ovce jdou za ním, protože **9** jeho hlas.

Běta Slabá

PETROVO VYZNÁNÍ U CESAREJE FILIPOVY (MATOUŠ 16,13-17)

Když Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy, ptal se učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Oni řekli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekne jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“ Ježíš mu odpověděl: „Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj otec v nebesích.“

Pán Ježíš se ptá učedníků, co něm lidé říkají, kým ho nazývají. Velmi často slyšíme: „Co je mi do lidí? Mohu si udělat, co chci.“ Ovšem Pánu Ježíši záleželo na soudu lidí. A neplatí to stejně i pro ty, kteří chtějí být nebo mají být v čele? Pán Ježíš si toho byl vědom.

My máme dnes svědectví Písem: Ježíš je Syn Boží, člověk a Bůh současně. To také vyznáváme. Ale stojí za těmito slovy také náplň našeho života? Odpovídají tomu naše práce, činy? Má naše vyznání nějaký účinek? Za koho máme my Pána Ježíše? Jan Křtitel při křtu Pána Ježíše slyšel: „Tento je ten Syn můj milý.“ A později jej vyznal za Mesiáše a ukázal na něho: „Aj, Beránek Boží, který snímá hříchy světa.“ Ale když na něho přijde utrpení, žalář, poprava, pak přichází pochybnost. Je Ježíš ten, za koho ho považují?

Nepřijdou nám na mysl také takové otázky, když se podíváme kolem sebe? Proč je ve světě tolik trpících v žalářích a někdy i mimo něj? Proč mnoho lidí umírá na bojištích nebo popravištích? My přece nesmíme zapomenout: Buďte mi svědkové nejen ve štěstí, blahobytu, ale i v těžkostech. Pro příklady nemusíme chodit daleko. Vzpomeňme na křesťany v arénách, Štěpána či Mistra Jana Husa. Jsou to zkoušky jednotlivců. Vydržíš až do konce? Nedáš se zvíkat ve víře? Uvěříš až do konce: Ježíš je Syn Boží?

Bůh má se svými svědky své úmysly, své cíle, sám si je vyvoluje. Volá rybáře, poctivé dělníky, publikány, hříšnice. Učedníci Jana slyšeli svědectví o Ježíši, slyšeli samotného Ježíše. A proto byli připraveni a rozhodli se jít za Ježíšem. U Cesareje Filipovy mají někteří Pána Ježíše za Jana Křtitele, jiní za Eliáše nebo za proroka Jeremiáše. Ale Petr na rozdíl od nich vyznává: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého.“ Nevidí v něm lidské tělo z masa a kostí. V tom můžeme vidět Boží působení, Boží dar!

O tento Boží dar prosme. Prosme, abychom až na nás přijdou zkoušky, obstáli na výbornou.

Amen.

Pavel Novotný

KRAVATA OD TGM

se vrátila zpět na Pražský hrad

Mně jen tak něco neuteče, jsem vnímavý vůči okolí. Snad i proto jsem měl během 57 let řízení auta jen pár malých bouraček. Když totiž někam jedu, moje pozornost je soustředěná především na to, co se kolem mne, mého auta děje. Mnohokrát mně to pomohlo předejít kolizi, nebo ji alespoň zmírnit. Má to ale i negativní následek – nepamatuji si trasu, kterou jedu poprvé, tak, aby byla moje příští podobná výjíždka snazší.

Například? S kolegou trenérem jsme každý rok jezdili na veslařskou regatu z Long Islandu do sousedního státu New Jersey. Tříhodinová trasa po dálnicích byla snadná k zapamatování si, ale ne pro mne. A tak se stalo, že když jsem ji jednou jel bez kolegy-navigátora, s autobusem plným mládeže jsem zabloudil. Trapas jak řemen. Na závody jsme dojeli na poslední chvíli.

Minulý týden se mně tato vlastnost při inauguraci prezidenta Petra Pavla naopak vyplatila.

Nejprve jsem se chystal být přítomen na třetím nádvoří Pražského hradu, když prezidentský pár přijde na balkón, anebo na Hradčanském náměstí při projevu úcty k TGM položením věnce u jeho sochy prezidentem Pavlem. Nakonec jsem se rozhodl, že zůstanu doma, u televize, protože to mně dá možnost sledovat nejen vystoupení prezidenta Pavla a jeho manželky Evy, ale i různé další slavnostní ceremoniály. A vyplatilo se mně to.

S občasnou slzou v oku jsem tedy sledoval televizní přenos inaugurace, těšil se z radostné atmosféry. A právě jedna drobnost, která mně při tom neunikla, se stala podkladem této mé „zповědi“.

Když prezidentský pár přicházel Vladislavským sálem, všiml jsem si, že v jednom momentě Petr Pavel otočil hlavu na stranu a prstem si ťuknul na kravatu. Co to bylo za záhadný signál? A také jsem v tom samém momentě spatřil, jak z řady stojících hostů na vteřinku vykoukla hlava mého dlouholetého přítele ještě z USA, Martina Jana Stránského. To, že Martin, významný Čechoameričan a skálopevný český patriot, byl při skládání prezidentského slibu jako host, mne ovšem nepřekvapilo. Ale že by to Pavlovo ťuknutí na kravatu a rychlý pohled stranou nějak souviselo s Martinem?

Druhý den jsem Martinovi poslal smsku, že jsem ho ve Valdštejnském sále zahlédl. Martin mně to obratem takto vysvětlil. (GPP je zkratka pro Generál Petr Pavel.)

„Ahoj Petře.

Je to pravda, bylo to tak.

Kravatu jsem věnoval (nikoli půjčil) GPP při příležitosti, když oznámil kandidaturu u Písecké brány se slovy! „tuhle kravatu dal mému pradědovi TGM, vraťte ji na Hrad.“ Kravatu jsem dostal od svého dědy Jaroslava (byl ministrem spravedlnosti a pak školství svobodného ČS), který ji dostal od svého otce Adolfa, který ji dostal jako první ministr obchodu přímo od TGM v 1918, když dával všem prvním ministrům první vlády ČS kravatu. Kravatu jsem nosil při vzácných příležitostech, při kterých jsem se ocitl na Hradě, např. když jsem se sešel s Václavem Havlem anebo když jsem moderoval Forum 2000 na Hradě. Kravatu si Pavel vzal, a myslím, že gesto si vzal k srdci, což o něm hodně vypovídá. Měl ji na sobě, když kandidaturu oznámil. Při inauguraci, když kolem mne šel s manželkou a uviděl mě, tak na ni ťuknul, aby mi ukázal, že splnil naše společné přání.

*Neuvěřitelné gesto, neuvěřitelný moment, který mluví za vše. Kruh se uzavřel.
Ať žije naše země, ať žijeme my!*

Martin J. Stránský“

Bravo, pane prezidente Petře Pavle! Bravo, Martine! Bravissimi!

*Petr Bísek
(MFD 14. 3.)*

RANNÍ ZAMYŠLENÍ RUT NÝVLTOVÉ

ze sborové dovolené 2022, druhý díl

PONDĚLÍ, 15. SRPNA

PÍSEŇ 639: HNED ZRÁNA VZDEJ DÍKY V PÍSNÍČCE CHVAL

Můj původní plán připravit pro vás svoje vlastní ranní zamyšlení vzal za své kvůli nečekaným okolnostem. Naštěstí jsem měla kam sáhnout ve své knihovně. Dnes tedy úvaha o zpívání ze Slova na všední den i neděli od Pavla Pokorného.

ČTENÍ: LIST KOLOSKÝM 3,16–17

Nechť ve vás přebývá slovo Kristovo v celém svém bohatství; se vši moudrostí se navzájem učte a napomínejte a s vděčností v srdci oslavujte Boha žalmy, chválami a zpěvem, jak vám dává Duch. Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, číňte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otcí.

Hledáme-li, k čemu nás Bible vyzývá, zaznamenáváme především úderné výzvy jako „zapři sebe sám, vezmi svůj kříž, cti svého otce a matku, nelži, nekrad a nesmilni“. Skoro by se k tomu ještě chtělo přidat „nešlapej po trávníku, nemluv sprostě, nepij“, anebo slovy Mirka Dušína „nekuř, cvič a zakrátko budeš zase chlapík“.

Mezi těmi výzvami se může velmi snadno ztratit slovo, které se v Bibli také často opakuje jako rozkaz: „Zpívejte!“ Vybízí nás k tomu dávnověký žalmista a já si myslím totéž co on, totiž, že zpívat je správné a Hospodinu Bohu se to líbí. A vůbec nezáleží na tom, jestli na to muzikantsky máme, jestli náš hlas je znělý či nakrápľý, chrup bílý a bez kazu či ústa bezzubá, jestli chytáme správnou notu, anebo oscilujeme v rozmezí čtvrttónu, půltónu či tercie kolem ní. (To spíš záleží na tom, proč a o čem zpíváme.) Dokonce si myslím, že zpívání Bohu má předcházet všechno naše děláni něčeho a dodržování něčeho. Samozřejmě je důležité něco v životě dělat a je důležité, co dělat a co nedělat – protože bychom tím ublížili bližnímu i sobě. Nechci všechna ta ponaučení a moudrosti jen tak odhodit. Ale při vši té naší ustaranosti a snaze se zastavit a zpívat – to otvírá nějaký nový rozměr života. Na chvilku nic nedělat, jen zpívat.

Svět bez písní by byl smutný. Máme však zpívat jen proto, abychom přehlušili ticho? Ticha se bojíme, proto často pouštíme magnetáky, gramofony, CD přehrávače, televizi. Vzduch bývá plný písní – ale není to jen proto, abychom přehlušili ticho? Vzduch, který dýcháme, bývá plný řečí. Mluvíme, vymlouváme se. Omlouváme se, ospravedlňujeme se, domlouváme, poučujeme. Ale najednou: Zmlkni – a zpívej.

Zpívejte Hospodinu. Zpívejte, nenechte někoho zpívat za sebe. Ať je to vaše píseň. Zpívejte Hospodinu, nejen v neděli – ale v neděli si nejspíš můžeme uvědomit, že píseň začíná z ticha, zní do ticha, ticha se nebojíme, ticho je místem, odkud tichým hlasem promlouvá druhá strana, Boží strana. Promlouvá do našeho srdce, dává tušit něco z nesmírnosti života, promlouvá do našeho svědomí, očištuje od malicherností, uvádí nás k věcem podstatným. Píseň rozšiřuje naše srdce, pozvedá naše oči.

Zpíváme Hospodinu a náhle nejsme sami. Zpěvem se něco děje, něco mění. Když pozvedáme hlas k písni a oči k Bohu, všechno je jiné. V Bibli najdeme příběh o tom, jak apoštolové Pavel a Sílás zpívali ve vězení. Zpěvem oslavovali Boha – až nastalo zemětřesení. Síla písně se též projevuje třeba před hradbami Jericha nebo u husitů. Nezáleží na decibelech. Nepředpokládáme, že by dva lidé – Pavel a Sílás – vládli tak silnými hlasy, aby popukaly zdi žalářní kobky. To spíš se mohli smíchy popukat ti, kdo je slyšeli. V takové situaci – sedět v base, nohy v kládě – zpívat chvalozpěv Bohu? Někteří se možná smáli, jiní naslouchali. Neobyčejná věc.

V té písni už bylo ve vězení přítomno něco jiného než jen zoufalí vězni.

Žalm 98 vyzývá: „Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci.“ Zpívejte, protože něco už se stalo, Hospodin Bůh se ve vašem životě nějak projevil – ale taky zpívejte, jak dále žalm praví, „vstříc Hospodinu, že přichází, aby soudil zemi ve spravedlnosti.“ Zpívejte taky pro to, co se teprve má stát.

Zpívejte, protože Bůh s vámi něco udělal. Píseň vděčnosti. Tolikrát jsme mohli zakusit od lidí, že nejsme nic, že nemáme žádnou cenu – někdo zakusí takový

pocit zavržení ve vlastní rodině, jiný od učitelů, kamarádů, na úřadech, někdo od svého životního partnera. Ale evangelium Kristovo říká: pro Boha máš svou hodnotu, zná tě jménem, jsi jeho a jsi vskutku člověk. A nikdy tě neopustí. Není to důvod ke zpěvu??

Zpívejte novou píseň – novou, protože tohle zjištění o Boží lásce k nám děláme vždy nanovo. Každý člověk sám, v každé generaci nově.

Každý z nás opětovně, když zabředneme do průšvihů, když si sami sebe přestaneme vážit a musíme se nanovo nechat ujišťovat, že opravdu nejsme ztraceni, že je pro nás otevřená cesta zpátky. Že náš příběh, díky Bohu, může mít pokračování.

Bohu zpívat je život. Zpívat a věřit v jím darovanou pravdu a lásku.

Proto má zpěv předcházet tomu, co máme a můžeme dělat. Protože takový zpěv je pumpa, napojená ke zdroji vnitřních sil, které nám teprve mohou umožnit něco smysluplného dělat. A nepropadat zoufalství. Nevzdat se, ale odevzdat se.

Řekla jsem na začátku, že se máme zastavit v té uspěchanosti a ustaranosti, ve své honbě za žitím. Zastavit – ne abychom ustrnuli. Zastavit se a zpívat, abychom se zpěvem probudili, obnovili, zreformovali, zrestaurovali, abychom se povzbudili.

MODLITBA

Hospodine, chceme hrát ve tvém orchestru a zpívat Tobě ke cti a lidem k radosti a povzbuzení. Prosíme, ať je naše hudba dobrým svědectvím o Tvém přícházení do světa. Kéž dovede potěšit i nás samotné tím poselstvím, že se nezklamou ti, kdo skládají svou naději v tebe.

(PÍSEŇ 610: KÉŽ BYCHOM TO UMĚLI)

Rut Nývltová

ÚVAHY NAD ÚVAHAMÍ VI

Sladší než med

Text níže vznikl pro potřeby vedoucích na letním táboře Pecka. V rámci ranní modlitebky zazněla uvedená píseň a četl se vybraný žalm. Poté následovalo zamyšlení, založené na knize C. S. Lewise „Úvahy nad Žalmy“, kterou vřele doporučujeme vaší pozornosti (jako koneckonců všechny knihy tohoto autora). Přímé citace jsou v uvozovkách, v závorce uvádíme stranu dle vydání z r. 2015.

S nepřijemnými tématy jsme se vypořádali dříve, takže nám na talíři zbývají samá chutná sousta.

- Píseň: Světem běžím dál
- Četba: Žalm 19

Po přečtení žalmu 19 už asi tušíte, že dnešním tématem bude Boží zákon, Boží nařízení, řády, soudy (tentokrát ve smyslu posouzení správného a špatného). Přídavná jména spojovaná žalmisty se Zákonem jsou, zamyslíme-li se nad nimi trochu víc, překvapivá. Vyjadřují nejen souhlas, přitakání a uznání správnosti. Vyjadřují navíc potěšení. „Sladší než med.“

Představíme-li si muže nepřízní osudu vázaného ke zlé nebo duševně nemocné ženě a upřímně milujícího jinou nebo ubohého hladovějícího chudáka v obchodě vonícím chlebem, těžko jim asi bude „nesesmílníš“ a „nepokradeš“ připadat sladké. Naopak. Potěšení by je čekalo při jejich porušení. Popisuje snad žalmista ono uspokojení z toho, když dokážeme dostát dobrým zásadám? Onu radost z „úsměvu na tváři Povinnosti poté, co byly splněny její příkazy“?

To dává smysl, C. S. Lewis ale s tímto vysvětlením v kontextu žalmů nesouhlasí. Žalmisté takto nemluví. „Rozjímají nad Zákonem ve dne i v noci“, „oblíbili si ho“. To spíš připomíná lásku k nějakému odbornému předmětu. Jako když někdo miluje fyziku nebo biologii. Dovolím si drobnou odbočku: Takováto láska k teologii skýtá pokušení duchovní pýchy, dobře patrné u farizeů pohrdajících tou chátrou, co „nezná zákon“. I já to od sebe znám v zakuklenější podobě. Po přečtení dobré křesťanské knihy si připadám lepší. A bohužel někdy i trochu spatra koukám na ty, co třeba neví nic o tiché modlitbě a křesťanské mystice. Jenže teoreticky pochopit křesťanskou pravdu neznamená stát se lepším křesťanem. Ale zanechme úvah nad tím, co se může pokazit, a vraťme se zpět k žalmům a tomu, co ukazují dobrého.

Pravděpodobně víte, že nejdelším žalmem Žaltáře je Žalm 119. Ten je věnovaný právě Zákonu a je z literárního hlediska nejpečlivěji propracovaný: v každé sloce je použito jiné synonymum pro zákon a verše té sloky začínají vždy jemu odpovídajícím písmenem abecedy. To nás uvádí do básnickovy myslí a nálady, vyjadřuje jeho city, zahrnující „láskyplné a precizní podrobení se složitému vzorci“.

Je si rovněž vědom toho, že je velice nepravděpodobné dosáhnout tak dokonalé kázně: „Kěž jsou moje cesty pevně zaměřeny k dodržování tvých nařízení.“ (Ž 119,5) V současnosti nejsou a on toho není schopen docílit. Avšak jeho úsilí o to nepramení ze servilního strachu. Řád Boží myslí, vtělený v Boží zákon, je překrásný. Co by měl člověk dělat jiného, než se snažit jej ve svém každodenním životě uskutečňovat, jak jen je toho schopen? Jeho „potěšení“ je v oněch nařízeních (Ž 119,16); studovat je připomíná nalezení celého jmění (Ž 119,14); působí na něj jako hudba, jsou jeho písněmi (Ž 119,54); chutnají jako med (Ž 119,103);

jsou lepší než stříbro a zlato (Ž 119,72). Když člověk otevře oči dokořán, vidí v nich stále větší a větší hodnotu, a to vzbuzuje úžas (Ž 119,18). To není hnido-pišství ani skrupulóznost; je to řeč muže okouzleného krásou morálnosti. Nemůžeme-li v ničem sdílet jeho zkušenost, hrozí nám, že budeme životními ztroskotanci. Nemohu se zbavit dojmu, že čínský křesťan – jehož vlastní tradiční kultura mu byla „vychovatelem ke Kristu“ – by tento žalm ocenil více než většina z nás; v jeho kultuře totiž platí stará zásada, že by Život měl být především spořádaný a že životní řád by měl napodobovat řád božský (str. 61–62).

Dalším důležitým svědectvím, několikrát zopakovaným v Žalmu 119 i jinde, je prohlášení, že zákon je „pravda“, „pravdivý“, „spolehlivý“. (V hebrejštině také „to, co udrží vodu“, „nehroutí se“.)

Zákon odpovídá na otázku: „Jak si mladík udrží svou stezku čistou?“ (Ž 119,9). Zákon je jako lampa, jako průvodce (Ž 119,105). Existuje mnoho pokynů pro život, které mezi sebou soutěží, jak nám to předvádějí pohanské kultury všude kolem nás. Když básníci nazývají Hospodinova nařízení či příkázání „pravdivými“, vyjadřují tím ujištění, že jenom a pouze tato jsou „skutečná“ či „platná“ a nezvratná, že vycházejí ze samotné povahy věcí a ze samotné povahy Boha...

Vědí, že Pán (a ne pouhá poslušnost vůči němu) je „spravedlivý“ a přikazuje vše, co je „spravedlivé“, protože spravedlnost miluje (Ž 11,8). Má zálibu v tom, co je dobré, protože to je dobré, protože on sám je dobrý. Z tohoto důvodu mají jeho zákony „emet“, „pravdu“, vnitřní platnost, protože jsou zakořeněny v jeho vlastní povaze, a jsou proto tak důkladné a pevné jako příroda, kterou stvořil. Nejlépe to však dovedou říci žalmisté: „Tvé milosrdenství, Hospodine, dosahuje k nebi, tvá věrnost sahá k oblakům. Tvá spravedlnost je jak mohutné hory, tvé zákony jsou hloubka nesmírná. Lidi i zvíř, Hospodine, zachraňuješ.“ (Ž 36,6–7)

Potěšení, jež v nich vyvolává Zákon, je potěšením z toho, že nahmatali cosi pevného, právě tak jako je chodec potěšen, když má pod nohama pevnou cestu poté, co jej chybná zkratka nadlouho uvěznila v rozbahněné půdě (str. 63–64).

Krása, jas, „sladkost“ Zákona ještě více vynikne v kontrastu s pohanskými praktikami sousedních národů – upalování nemluvňat jako oběť Molochovi nebo sakrální prostitucí. I my jsme nyní konfrontováni s hrůzami v bezprostřední blízkosti. Ale i naše jemná západní kultura má své neřesti a Boží zákon i tady může pomoci čelit morální rozbředlosti.

Přečtený Žalm 19 považuje C. S. Lewis za nejúchvatnější báseň Žaltáře a jednu z nejkrásnějších lyrických básní vůbec. Je uspořádán do tří částí (šest veršů o přírodě, čtyři o Zákoně a čtyři vyjadřující osobní modlitbu) s náhlým přechodem z jedné do druhé. Moderní čtenář má pocit, že je souvislost mezi nimi autorem záměrně umně skryta k podnícení jeho invence. Žalmista ale nejspíš bez jakéhokoliv úsilí a přemýšlení cítil mezi slokami takovou jednotu, že přirozeně vplynul z jedné do druhé, aniž by vůbec cítil nějaký přechod. Zpívá o slunci a jeho

žáru a vzápětí pokračuje o Zákonu, který také dává ono tak potřebné, byť někdy skoro spalující světlo. Přitom jeho láska k Zákonu v sobě nemá ani stopu zmíněné farizejské pýchy a sebespravedlnosti. „Kdo ale rozpozná vlastní poblouzení? Od skrytých hříčů mě očisti! Zbav svého služebníka i těch úmyslných, nikdy at nade mnou nepanují! Pak budu bezúhonný a nevinný, své veliké viny zbavený,“ (Ž 19,13–14) prosí pokorně žalmista v touze, aby slunce Zákona proniklo i do nejskrytějších temných koutů jeho nitra.

Potřeba takového světla je aktuální stále. Spolu se C. S. Lewisem věřím, že „křesťané žijí na duchovním ostrově, ze všech stran je obklopují konkurenční způsoby života. Některé podsouvají morálce zcela nový význam, jiné pochybují o tom, zda morálka vůbec existuje“. Jen pozor na samolibost, abychom nezačali „děkovat Bohu, že nejsme jako ostatní lidé“. Víc k tomu příště.

Pane Bože, děkujeme, že nás nenecháváš napospas zlu kolem nás ani v nás. Děkujeme za Tvé rady, tvůj Zákon a řád v přírodě, Bibli i našem svědomí. Prosíme, nauč nás o něm rozjímat. Buď naším světlem, abychom čím dál lépe poznávali, kudy vedou Tvé cesty a jaký je Tvůj plán pro nás a celý svět. Dej, abychom v pokore uměli přiznat své chyby a neodsuzovali druhé za ty jejich.

David a Běta Slabí

JÁCHYMOV – NOVÉ MĚSTO

Pozvánka na 24. sborovou dovolenou od 12. do 19. 8. 2023

Staršovstvo ČCE Braník srdečně zve členy sboru a další příznivce na sborovou dovolenou, která stejně jako každý rok nabízí i letos příležitost k vzájemnému poznání, sdílení, přátelskému setkávání i duchovnímu obohacení.

Letos pojedeme opět do Krušných hor do horského komplexu PaM v Jáchymově – Novém Městě. Komplex se skládá z 5 samostatných penzionů s kapacitou 120 lůžek. Penziony jsou umístěny podél klidné horské silničky. Všechny pokoje mají vlastní toaletu a sprchu, jsou vybaveny dřevěným nábytkem a rychlovarnou konvicí. Penziony obklopuje krásná příroda s výhledy na Klínovec, Plešivec a celé údolí lázeňského města Jáchymov.

V průběhu pobytu se nabízí nespočet výletů do okolí, např. návštěva Jáchymova s královskou mincovnou, muzeem, hornickým skanzenem a aquaparkem, návštěva Božího Daru a nedalekých německých lázní Oberwiesenthal s lanovkou na Fichtelberg, naučná stezka Božidarská rašeliniště, stezka krušnohorských po-

věští nebo muzeum Jana Bechera v blízkých Karlových Varech. Možnost koupání je cca 2 km pěší chůze od objektů v lesních rybníčcích. Řada výletů je přímo určena pro dětské návštěvníky a přímo u jednoho z penzionů je dětské hřiště s bazénkem, prolézačkami, houpačkami a pískovištěm. Upřímně si přejeme, abychom mezi námi uvítali ve větším počtu i rodiny s malými dětmi, které bychom ubytovali společně v jednom z objektů.

Stravování je zajištěno formou polopenze v restauraci Bellevue v jednom z penzionů (snídaňový bufet, k večeři výběr ze tří chodů). Na přání lze zajistit i stravu pro vegetariány či alergiky na lepek. Během pobytu je možné zakoupit obědové balíčky i teplé obědy pro děti i dospělé.

CENA UBYTOVÁNÍ S POLOPENZÍ:

- dospělí 4 600 Kč
- děti 3–15 let 1 900 Kč
- děti do 3 let bez nároku na lůžko a stravu zdarma.

Oproti minulým letům se sborová dovolená vzhledem k množstevní slevě nabízí pouze jako celotýdenní.

Můžete z individuálních důvodů přijet později či odjet dříve, ale nevyužité dny nemohou být refundovány.

Výjimkou je pozdější nástup (pouze o jeden den) z důvodu příjezdu dětí a mládeže z letních táborů. V tomto případě je nutno pozdější nástup uvést v přihlášce.

V případě onemocnění prosíme předložit lékařské potvrzení.

Parkování u jednotlivých objektů k dispozici zdarma.

Domácí mazlíčci jsou vítáni.

Závaznou přihláškou se jmenným obsazením pokojů a u dětí s uvedením věku k datu konání akce odevzdejte do 30. dubna.

Po přihlášení zašlete **do 15. června** platbu za pobyt na sborový účet **135027438/2010**, uveďte své jméno a variabilní symbol 1208. Cena za ubytování nezahrnuje pojištění účastníků.

Pozvánka a přihláška byly rozeslány prostřednictvím e-mailové konference a zveřejněny na sborovém webu <https://branik.evangnet.cz>. Pozvánky a přihlášky jsou k dispozici také ve vestibulu kostela. V kostele můžete vyplněnou přihlášku odevzdat sestře Marii Procházkové či ji případně zaslat na e-mailovou nebo poštovní adresu: maruskaproch@seznam.cz, Marie Procházková, Běhounkova 2532/63, 158 00 Praha 5 Stodůlky.

Na Vaši hojnou účast na této tradiční akci se těší staršovstvo branického sboru.

TAJEMSTVÍ STARÉHO ALCHYMYSTY....

fotografie z dorostové výpravy

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník
Telefon: 739 244 833, 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

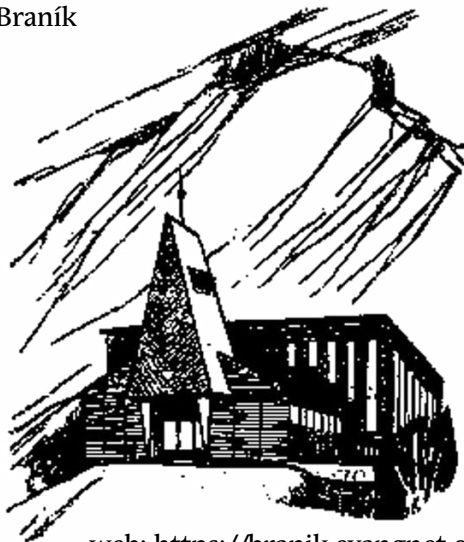
555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <https://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXIX. ročník, číslo 3/březen 2023

Vychází zpravidla třetí neděli v měsíci.

Redakce: Eva Friedrichová, Jarka Pecharová, Alžběta Slabá.

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz.

Korektury: David Navara, Jarka Čierná, Jiří Holý, Petr Bísek.

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>.

Redakční uzávěrka časopisu je první pondělí v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: redakce-brany@evangnet.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

!- Díky ti, zas vstávám.
Jdi a neheš víc. :|

